

Електронне наукове фахове видання "Державне управління: удосконалення та розвиток" включено до переліку наукових фахових видань України з питань державного управління (Наказ Міністерства освіти і науки України від 06.11.2014 № 1279)

ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ
удосконалення та розвиток

№ 7, 2014 [Назад](#) [Головна](#)

УДК 351.858:172.4

I. O. Кульчій,

к. держ. упр., доцент кафедри державного управління і права Полтавського національного технічного університету імені Юрія Кондратюка

РЕАЛІЗАЦІЯ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ У СФЕРІ МАСОВОЇ ІНФОРМАЦІЇ УКРАЇНИ

I. O. Kulchiy,

PhD., Associate Professor of State Administration and Law of Poltava National Technical University named after Yuri Kondratyuk

IMPLEMENTATION OF THE STATE POLICY WITHIN THE SCOPE OF UKRAINIAN MASS MEDIA

У статті досліджено діяльність органів виконавчої влади у сфері реалізації інформаційної політики. Проаналізовано сучасний стан процесів формування та впровадження державної політики у сфері масової інформації на загальнодержавному рівні, визначено роль різних органів влади у цих процесах, запропоновано можливі шляхи підвищення ефективності реалізації інформаційної політики у сфері масової інформації на основі виявлених недоліків. Здійснено акцент на тому, що стрімкий розвиток інформаційної сфери, сучасних інформаційних технологій значною мірою впливає на політичну, економічну, соціокультурну, безпекову та інші складові розвитку суспільства і держави, а інформаційні ресурси в сучасних умовах стають системоутворюючим фактором їх життєдіяльності. Підсумовується, що формування та розвиток національного інформаційного простору України, вітчизняного масового інформаційного продукту дозволить суттєво підвищити ефективність функціонування всіх гілок влади за рахунок підвищення рівня інформаційної підтримки їх діяльності на основі використання всієї нагромадженої інформації і більш динамічної організації інформаційної взаємодії під час вирішення комплексних проблем управління суспільством.

The article investigates the activities of the executive power in the sphere of implementation of information policy. The current state of the formation and implementation of state policy within the scope of mass media and the role of different kinds of authority in these processes were analyzed. Possible ways to improve the effectiveness of information policy within the scope of mass media based on identified drawbacks were suggested. The author emphasized the fact that the rapid development of information sphere, modern information technology has greatly influenced the political, economic, socio-cultural, security and other elements of society and the state, and information resources in the current conditions became a main part of social life. It was summarized that the formation and development of the national information space of Ukraine, national mass media product enabled to increase significantly the effectiveness of the functioning of all government branches by increasing the level of information support of their activities through the use of all accumulated information and more dynamic organization of information interaction in solving complex problems of governance.

Ключові слова: *державна інформаційна політика, засоби масової інформації, інформаційний продукт, інформаційна безпека.*

Keywords: *state information policy, mass media, mass media product, information security.*

Актуальність обраної теми полягає у тому, що здійснення інформаційної політики у сфері масової інформації на сучасному етапі має важливе значення для забезпечення суверенітету та національної безпеки держави, суспільства. Можливості для цього є значно кращими, коли ретельно науково опрацьовані і обґрунтовані базові напрями політики і шляхи їх реалізації у цій сфері. Виважений, науково-обґрунтований підхід до формування і реалізації сучасної інформаційної політики стає на сьогодні найважливішим завданням у комплексі цілей державного управління. Для сучасної України оптимальна інформаційна політика у сфері масової інформації є головним засобом розвитку громадянського суспільства, найважливішою умовою конструктивного діалогу влади і народу, засобом забезпечення національної безпеки.

Постановка проблеми в загальному вигляді та її зв'язок із важливими науковими і практичними завданнями полягає в необхідності визначення цілей, завдань і основних напрямів державної інформаційної політики, спроможної забезпечити формування, поширення й ефективне використання та захист національних інформаційних ресурсів в Україні. За останній період часу питання, які так чи інакше стосувались інформаційної політики органів влади і управління, їх інформаційної взаємодії з населенням і структурами громадянського суспільства, стали обов'язковим предметом аналізу на семінарах, науково-практичних конференціях, «круглих столах», симпозиумах тощо. Позитивним підсумком опублікованих доповідей, статей і монографій стала постановка найрізноманітніших проблем і питань як теоретико-методологічного, так і прикладного спрямування.

Аналіз останніх досліджень і публікацій, в яких започатковано розв'язання даної проблеми і на які спирається автор, виділення не вирішених раніше частин загальної проблеми, котрим присвячується означена стаття. Вагомим внеском у вивчення основних напрямів державної інформаційної політики стала монографія І. Арістової, у якій дослідниця розкриває сутність поняття «інформаційна політика», її основні пріоритети, принципи проведення, нову стратегічну ціль політики, яку коротко можна визначити як забезпечення переходу України до інформаційного суспільства, а також вказує на необхідності формування інформаційного законодавства України. Виробленню ефективної інформаційної політики і напрямків її удосконалення присвячені праці Т. Берестової,

С. Гнатюка, Р. Головенка, Л. Горбунова, Т. Дейнеки, О. Дмитровського, В. Дрешпака, Н. Ільченко, В. Карпенка, О. Литвиненка, М. Май, Г. Почепцова, С. Чукута, С. Янішевського та інших.

В Україні сформульовано й закріплено законодавчо основні принципи, завдання та стратегічні напрями державної інформаційної політики, сформовано державні інституції відповідної компетенції, ухвалено цілу низку концепцій, програм та планів дій. Водночас на рівні практичної реалізації інформаційна політика держави загалом, а особливо у сфері масової інформації в сучасній Україні відзначається спорадичністю, різноспрямованістю, нескоординованістю діяльності різних відомств, непослідовністю та непрозорістю в реалізації намічених заходів. Як наслідок – Україна поки що не належить до числа інформаційно незалежних держав. Це актуалізує необхідність подальшого наукового опрацювання вищезначених питань.

Формулювання цілей статті (постановка завдання). Мета роботи полягає у дослідженні діяльності органів виконавчої влади у сфері реалізації інформаційної політики. Відповідно до мети дослідження поставлено наступні завдання: проаналізувати сучасний стан процесів формування та впровадження державної політики у сфері масової інформації на загальнодержавному рівні, визначити роль різних органів влади у цих процесах; запропонувати можливі шляхи підвищення ефективності реалізації інформаційної політики у сфері масової інформації на основі виявлених недоліків.

Виклад основного матеріалу дослідження з повним обґрунтуванням отриманих наукових результатів. Стрімкий розвиток інформаційної сфери, сучасних інформаційних технологій значною мірою впливає на політичну, економічну, соціокультурну, безпекову та інші складові розвитку суспільства і держави, а інформаційні ресурси в сучасних умовах стають системоутворюючим фактором їх життєдіяльності.

Глобальний бурхливий розвиток інформаційного суспільства спричинив серйозні зміни в методах і підходах до державного управління, використання та захисту інформаційних ресурсів. Вітчизняний дослідник А. Колодюк визначає три основні проблеми державної політики в умовах розвитку інформаційного суспільства: 1) запровадження та підтримка структурних змін в економіці; 2) врахування та нівелювання нерівномірностей переходу до інформаційного суспільства; 3) оцінка стану громадсько-політичних і соціально-економічних передумов, створення стимулів для такого переходу. На його думку, демократія як форма управління, інформаційно-комунікаційні технології та концепція інформаційного суспільства створюють замкнене коло, стимулюючи одне одного. Це робить процеси управління відкритими та доступними для громадян, а суспільство розвивається до антибюрократичних норм [6, с. 112].

Такий оптимістичний висновок певною мірою поділяє відомий німецький науковець і управлінець Манфред Май, стверджуючи, що уряди, парламенти, партії та інші політичні актори стали складовими частинами глобальної інформаційно-технічної інфраструктури [4, с. 31]. Інформаційні технології довели, що з їх допомогою можна швидше вирішувати рутинні завдання, підвищувати гнучкість та наближеність управління до громадян. Не підлягає сумніву і внесок інформаційних технологій у реформу системи управління, а європейські громадяни вже давно звикли до віртуальних муніципалітетів. Водночас, на думку дослідника, залишається багато питань, що досі не знайшли свого вирішення, наприклад безпека даних. Законодавство про захист даних відстає від рівня розвитку техніки. Попри це інформаційно-технічне переплетення всіх політичних акторів та інституцій є безповоротним фактом. Безперечним є те, вважає дослідник, що співвідношення між політикою і технологіями не має детермінуючого характеру і ні техніка, ні політика не є виключно залежним чи незалежним фактором.

Ступінь готовності держави та суспільства до паритетної участі в міжнародному інформаційному обміні в міжнародній практиці визначається за такими критеріями: кількість та якість інформаційного продукту, що виробляється в державі та власне державою; потужність, розгалуженість та наявний ресурс подальшого розвитку телекомунікаційних мереж; ступінь доступності для громадян усіх відкритих інформаційних джерел (концепція універсального доступу); рівень практичної захищеності інтелектуальної власності й авторських прав; здатність держави ефективно регулювати виробництво та поширення інформації (діяльність інформаційних агенцій, ЗМІ, культурних індустрій, структур закордонного мовлення тощо).

Згідно з Законом України «Про телебачення і радіомовлення» національним аудіовізуальним продуктом вважаються «програми, фільми, аудіовізуальні твори, вироблені фізичними або юридичними особами України» (стаття 1) [7]. Тобто, регулювання вітчизняним законодавством цього питання не передбачає жодного обмеження за мовною ознакою, хоча українське законодавство і надає безумовний пріоритет національному медіа-продукту перед іноземним.

У Франції, яка стала хрестоматійним прикладом жорсткої політики захисту своєї національної самобутності, 60 % телерадіоєфіру має заповнюватися власною аудіовізуальною продукцією, причому 40 % з неї має бути франкомовною та трансльованою у прайм-тайм. Українське законодавство у цій сфері є суворішим за переважну більшість європейських і наближається до французького. Так, у Законі України «Про телебачення і радіомовлення» встановлено, що «у загальному обсязі мовлення кожної телерадіоорганізації не менше 50 відсотків має становити національний аудіовізуальний продукт або музичні твори українських авторів чи виконавців» (ч. 1 ст. 9). Більше того, згідно з Законом України «Про кінематографію», «встановлюється квота демонстрування національних фільмів, яка становить не менше 30 відсотків національного екранного часу» (стаття 22).

Але, на відміну від Франції, у нас згадані закони у більшості випадків не виконуються, а норми – не працюють. Основною причиною такого становища є дефіцит сучасного українського рейтингового, принаймні на внутрішньому ринку, аудіовізуального продукту.

Показово, що підписаний 14 липня 2007 р. провідними вітчизняними ТРО відомий «Меморандум між телекомпаніями та Національною радою України з питань телебачення і радіомовлення про співпрацю, спрямовану на розбудову національного інформаційного простору» практично не зачіпає питання обов'язкової квоти національного продукту в телерадіоєфірі. Він регулює лише питому вагу української мови (не менше 50 % загального часу добового мовлення), що досягається за рахунок дублювання та титрування програм. Такий підхід є загалом виправданим та конструктивним в умовах значної русифікованості нашого інформаційного простору. У цьому зв'язку слід зазначити, що особливістю кон'юнктури сучасного глобального медіа-ринку є те, що для більшості його учасників (крім небагатьох світових та регіональних гігантів) дешевше купувати медіа-продукт, ніж виробляти власний. У майже суцільно комерціалізованій українській системі аудіовізуальних ЗМІ це природним чином призводить до «деукраїнізації» вітчизняного телерадіоєфіру [3].

З іншого боку, вітчизняна кіноіндустрія, і особливо телевізійне кіновиробництво, останніми роками досить впевнено зростає, причому експерти дають цілком оптимістичні прогнози щодо подальшого розвитку галузі у найближчі 5-10 років. Разом із тим телевізійна кіноіндустрія як інструмент формування та зміцнення сучасної української ідентичності є вкрай неефективною, оскільки за участі російського капіталу виробляє в основному суто комерційний продукт, розрахований на російського та російськомовного споживача. Він (продукт) не є національним з погляду художнього змісту, а отже – об'єктивно виступає чинником консервації й зміцнення російського мовно-культурного ареалу. Показово, що створені в Україні серіали та телефільми наш глядач зазвичай ідентифікує як російські [2].

Попри певні тенденції до локалізації, тобто до збільшення в сітках мовлення питомої ваги національного аудіовізуального продукту, загальнонаціональні мовники досі роблять головну ставку саме на такі українські, а також російські фільми та серіали, розміщуючи натомість продукцію, присвячену національній історії, культурі тощо здебільшого у денному чи нічному ефірі.

Однією з невідмінних умов формування національного інформаційного простору є комплексна та ефективна протекціоністська політика держави, головним завданням якої є стимулювання створення відповідних індустрій і забезпечення їх стійкого розвитку. Передусім це: 1) розвинена та впливова у суспільстві система загальнонаціонального Суспільного мовлення із такими виробничо-технологічними складовими, як загальнонаціональне та супутникове телерадіомовлення, онлайн мовлення в Інтернет, виробництво фільмів, телесеріалів, програм; 2) конкурентоспроможна система національного кіновиробництва та кінопрокату; 3) національна система глобального збирання та поширення інформації, орієнтована на активне розповсюдження відомостей про Україну та створення її позитивного іміджу у світі [2].

Щодо збільшення глобальної інформаційної присутності України, то тут, на думку фахівців, спостерігається сталий, хоча й повільний, прогрес. На сьогодні офіційну присутність України у світовому інформаційному просторі забезпечує Державна телерадіокомпанія «Весесвітня служба «Українське телебачення і

радіомовлення» (УТР). Міжнародне співробітництво в інформаційній сфері здійснюється на підставі договорів. Загалом Держкомтелерадіо координує і контролює реалізацію міжурядових та міжвідомчих угод в інформаційній сфері з понад 30 країнами світу в Європі, СНД, Африці, Азійсько-Тихоокеанському регіоні та на Близькому Сході. Спільно з Державним підприємством «Укркосмос» УТР мовить на 84 країни світу, а з 2005 р. здійснює повноцінне Інтернет-мовлення в реальному часі. З 1 липня 2007 р. обсяг мовлення Державної телерадіокомпанії «Всесвітня служба «Українське телебачення і радіомовлення»» доведений до 24 годин на добу з титруванням програм англійською мовою (24 години на Євразію, 24 години на Північну Америку, 24 години Інтернет-мовлення). Із квітня 2005 р. державна телерадіокомпанія «Культура» також розпочала супутникове мовлення у відкритому режимі на понад 80 країн світу [5, с. 96-97].

Із розвитком національної системи глобального мовлення тісно пов'язане питання налагодження ефективного «управління новинами» про Україну з боку держави (менеджмент новин, спін-докторство). Загальноприйнятою практикою у світі є утворення служб та механізмів, що спеціально опікуються поширенням відкритих повідомлень про країну. Зазвичай це розглядається як розумний баланс між демократичними принципами права на інформацію й свободи слова і здійснюваним в інтересах суспільства та громадян контролем за нею. Одним із перших прикладів створення таких органів у країнах світу став Комітет стратегічних комунікацій (Strategic Communication Unit) у Великобританії.

На вирішення питань, пов'язаних із розширенням інформаційної присутності України за кордоном, формуванням та підтриманням адекватної репрезентації держави як усередині країни, так і поза її межами, була спрямована «Державна програма забезпечення позитивного міжнародного іміджу України на 2003-2006 роки». Проте ефект від її втілення виявився недостатнім, що підтверджується експертними оцінками. Так, на міжнародному заході «Комунікації: управління змінами та імідж України», що відбувся в листопаді 2007 р. під егідою Міжнародної асоціації зі зв'язків з громадськістю та за сприяння Української піар Ліги, наголосувалося, що про Україну у світі знають недостатньо й не завжди інформація є достовірною [5, с. 99]. Причина полягає в тому, що більшість повідомлень про Україну надходить до міжнародної спільноти, як і раніше, з Москви, де зосереджена найбільша на пострадянському просторі кількість представництв провідних світових медіа. Крім того, вагому роль відіграє активна інформаційна політика Російської Федерації, спрямована також на створення вигідного Росії міжнародного іміджу України. Особливо негативного забарвлення дана ситуація набуває у контексті регулярних інформаційних війн, розв'язуваних Російською Федерацією спершу у ході газових, торгівельних та політичних конфліктів.

Стратегічно важливим завданням державної інформаційної політики, на переконання експертів, є впровадження цифрового телерадіомовлення. Перехід на цифрові технології мовлення є нині однією з глобальних тенденцій. Відповідно до рішення Регіональної угоди «Женева-06», до якої приєдналася й Україна, усі країни Європи до 2015 р. припиняють аналогове телевізійне мовлення і замінюють його на цифрове у форматі DVB-T. Впровадження цифрового телерадіомовлення в Україні є необхідним, оскільки це: а) забезпечить технологічне підґрунтя для подальшої інтеграції України в європейський та світовий телерадіопростір; б) оптимізує використання радіочастотного ресурсу, виділеного Міжнародним союзом електрозв'язку для потреб України (сьогодні він використаний уже приблизно на 90 %); в) збільшить інвестиційну привабливість галузі; г) забезпечить рівномірне покриття телемовленням усієї території держави, включаючи прикордонні регіони; д) виведе Україну на рівень західноєвропейських показників щодо кількості програм телевізійного, звукового та мультимедійного мовлення, поліпшить якість сигналу, уможливить створення в Україні телебачення високої чіткості (технологія High Definition Television – HDTV). Згідно з «Державною програмою впровадження цифрового телерадіомовлення в Україні», затвердженою Національною радою з питань телебачення і радіомовлення 27 листопада 2007 р., до липня 2015 р. має відбутися повний перехід на цей стандарт.

На думку фахівців Національної ради з питань телебачення і радіомовлення, основними гальмівними чинниками впровадження цифрового телерадіомовлення в Україні є: а) дефіцит частотного ресурсу; б) інертність споживачів; в) низька фінансова спроможність громадян; г) значна вартість відповідних проєктів; д) інертність провідних ТРО. Виходячи з цього, Нацрада планує дотримуватися стратегії забезпечення незахищених верств населення перетворювачами цифрового сигналу державним коштом за рахунок орієнтації на дешевші технології (зокрема, переведення в цифровий стандарт наявних аналогових передавачів) [2].

Формування і використання національних інформаційних ресурсів, призначених для масового споживача – одна з ключових проблем становлення та розвитку національного інформаційного простору в Україні. Інформаційні ресурси формуються в результаті діяльності як органів державної влади, так і державних та недержавних підприємств, наукових, навчальних і громадських організацій. Вони включають інформацію та знання, а також лінгвістичні засоби, що застосовуються для опису конкретної предметної галузі і для доступу до інформації та знань. У процесі формування і використання інформаційних ресурсів здійснюється збір, обробка, збереження, пошук і видача інформації за запитами або регламентом.

Державні інформаційні ресурси, на думку науковця І. Арістової, є основою єдиного інформаційного простору України [1, с. 42-46]. До таких належать: ресурси, утворені для забезпечення діяльності органів державної влади і вироблені в результаті цієї діяльності; ресурси, утворені недержавними організаціями за замовленнями і в інтересах органів державної влади.

Особливу підтримку держава повинна забезпечити тим недержавним структурам, які орієнтовані на інформаційне обслуговування масового користувача. Підставою для включення недержавних інформаційних ресурсів в єдиний інформаційний простір повинна бути їх відповідність вимогам єдиного порядку формування і використання інформаційних ресурсів різноманітних видів. Державні і недержавні інформаційні ресурси утворюють систему національних інформаційних ресурсів, що використовують як традиційні інформаційні технології і носії інформації, так і автоматизовані бази та банки даних. Ця система має бути відкрита для включення до неї в разі необхідності інформаційних ресурсів, що створюються.

Головною метою державної інформаційної політики стосовно національних інформаційних ресурсів, на думку вітчизняних дослідників, є створення необхідних економічних і соціокультурних умов та правових і організаційних механізмів формування, розвитку і забезпечення ефективного використання національних інформаційних ресурсів в усіх сферах життя і діяльності громадянина, суспільства й держави [6, с. 112].

Висновки з даного дослідження і перспективи подальших розвідок у даному напрямі. Від чіткого організаційно-правового визначення системи поглядів на цілі, завдання і основні напрями державної інформаційної політики України у сфері масової інформації залежить створення збалансованої інформаційної інфраструктури, спроможної забезпечити формування, ефективне використання масової інформації.

В умовах науково-технічного прогресу та розвитку інформаційного суспільства ефективність державного управління та захисту національних інформаційних ресурсів значною мірою визначає загальний рівень національної безпеки, а будь-які недоліки в структурі й функціонуванні системи державного управління цими процесами призводять до непоправних збитків суспільства й держави.

Формування та розвиток національного інформаційного простору України, вітчизняного масового інформаційного продукту дозволить суттєво підвищити ефективність функціонування всіх гілок влади за рахунок підвищення рівня інформаційної підтримки їх діяльності на основі використання всієї нагромадженої інформації і більш динамічної організації інформаційної взаємодії під час вирішення комплексних проблем управління суспільством.

Література.

1. Арістова І.В. Державна інформаційна політика: організаційно-правові аспекти : монографія / І.В. Арістова; за заг. ред. О.М. Бандурки. – Харків : Вид-во ун-ту внутр. справ, 2000. – 368 с.
2. Гнатюк С. Актуальні проблеми державної інформаційної політики в Україні : Аналітична записка / С. Гнатюк // Національний інститут стратегічних досліджень : офіційний сайт [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.niss.gov.ua/Monitor/april08/3.htm>. – Назва з екрана.
3. Гнатюк С. Проблеми мовно-культурного балансу у медіапросторі сучасної України [Електронний ресурс] / С. Гнатюк, виступ на круглому столі експертів «Мовне питання в Україні: стратегічний вимір», 5.06.2007 р. – Режим доступу : <http://www.lrc.org.ua/projects/mova-ua-gnatyuk.html#1>. – Назва з екрана.

4. Май М. Медіа-політика в інформаційному суспільстві / М. Май; пер. з нім. В. Климченко, В. Олійник. – К. : Акад. Укр. преси, Центр Вільної Преси, 2011. – 286 с.
5. Нестеряк Ю. Державна інформаційна політика та управління національними інформаційними ресурсами України / Ю. Нестеряк // Державне управління та місцеве самоврядування : зб. наук. пр. / Нац. акад. держ. упр. при Президентові України. – Д. : [б. в.], 2013. – Вип. 1(16). – С. 94-104.
6. Нестеряк Ю.В. Державна інформаційна політика та державне управління в умовах інформаційного суспільства / Ю.В. Нестеряк // Інвестиції: практика та досвід. – 2011 – № 23. – С. 111-114.
7. Про телебачення і радіомовлення: Закон України від 21 грудня 1993 року № 3759-XII // Відомості Верховної Ради України. – 1994. – № 10. – Ст. 43.

References.

1. Aristova, I.V. (2000), *Derzhavna informatsijna polityka: orhanizatsijno-pravovi aspekty* [National Information Policy: organizational and legal aspects], Publishing house of University of internal affairs, Kharkiv, Ukraine.
2. Hnatiuk S. (2008), “Actual problems of national information policy in Ukraine: analytical note”, *Natsional'nyj instytut stratehichnykh doslidzhen' : official site*, [Online], available at: <http://www.niss.gov.ua/Monitor/april08/3.htm> (Accessed 26 Jul 2014).
3. Hnatiuk S., (2007), “Problems of linguistic and cultural balance in Ukrainian modern media space”, *Kruhlyj stil* [Roundtable], *Movne pytannia v Ukraini: stratehichnyj vymir* [The language issue in Ukraine: strategic dimension], [Online], available at: <http://www.lrc.org.ua/projects/mova-ua-gnatyuk.html> (Accessed 26 Jul 2014).
4. Maj M., (2011), *Media-polityka v informatsijnomu suspil'stvi* [Media policy in the information society], Academy of Ukrainian press, Center of free press, Kyiv, Ukraine.
5. Nesteriak Yu. (2013), “National information policy and Ukrainian national information resources control”, *Derzhavne upravlinnia ta mistseve samovriaduvannia*, vol. 1, pp. 94–104.
6. Nesteriak Yu.V. (2011), “National Information policy and public administration in the information society conditions”, *Investytsii: praktyka ta dosvid*, vol. 23, pp. 111–114.
7. The Verkhovna Rada of Ukraine (1993), The Law of Ukraine “On Television and Radio Broadcasting”, available at: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/3759-12> (Accessed 26 Jul 2014).

Стаття надійшла до редакції 19.07.2014 р.

ТОВ "ДКС Центр"